

Sygn. akt II CSK 605/18

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. C.

przeciwko S. [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o trzecią i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Zdaniem skarżącej, w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki nieważności, o których mowa w pkt 2 i 3 art. 379 k.p.c. Nieważność ta miałyby przejawiać się w braku zdolności procesowej stron wobec braku zawarcia przez powoda umowy o dalsze podwykonawstwo w formie pisemnej oraz pominięcia przez Sądy informacji przekazanej na piśmie, w której wskazano, że w toku postępowania upadłościowego zgłoszone przez powoda wierzytelności zostały przez syndyka uznane jedynie do kwoty 61.115,12 zł i w tym zakresie nie zostały wniesione zarzuty. Obie przyczyny nieważności - w ocenie skarżącej - wystąpiły już w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Odnosząc się do tej argumentacji należy zauważyć, że Sąd Najwyższy dokonuje kontroli stosowania prawa przez sąd drugiej instancji, w związku z czym nie może w ramach bezpośredniej kontroli kasacyjnej badać kwestii ważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. Badanie takie - mające jednak charakter pośredni - jest możliwe wtedy, gdy skarżący - w ramach podstawy kasacyjnej wskazanej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. - zarzucił sądowi drugiej instancji naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2017 r., I CSK 59/17, nie publ.), czego skarżąca w niniejszym postępowaniu nie uczyniła.

W orzecznictwie przyjmuje się, że przyczyna nieważności przewidziana w art. 379 pkt 2 k.p.c. zachodzi, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej, organu powołanego do jej reprezentowania lub przedstawiciela

ustawowego albo gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany, przy czym każda z wymienionych przyczyn nieważności musi przybrać postać obiektywnie istniejącej i pozbawione znaczenia jest to, w jakich okolicznościach ona powstała (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2005 r., III CK 168/05, nie publ.). Natomiast nieważność postępowania wskazana w pkt 3 art. 379 k.p.c. występuje tylko wtedy, gdy zachodzi tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz identyczność stron w poprzednim procesie zakończonym prawomocnym wyrokiem (art. 366 k.p.c.).

Żaden z tych przypadków nie wystąpił w niniejszej sprawie. Okoliczności przytoczone przez skarżącą nie wskazują ani na brak zdolności procesowej przez którąkolwiek ze stron niniejszego procesu, ani na to, że o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczy się sprawa wcześniej wszczęta albo została już prawomocnie osądzona.

Mając powyższe na uwadze nie zachodzi wskazana przez skarżącą nieważność postępowania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenia prawa procesowego.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Ubocznie należy zauważyć, że, wbrew twierdzeniu skarżącej, Sąd ocenił zarzuty zgłoszone w apelacji, jak również wyjaśnił dlaczego nie podziela zarzutu naruszenia art. 321 k.p.c.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

[aw]